

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

5.Bf.5/2024/7. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a 2024. február 21. napján – az ismeretlen helyen tartózkodó terhelt² II.r. vádlott távollétében – tartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ÍTÉLETET:

A pénzmosás büntette és más bűncselekmények miatt Terhelt¹ és társai ellen indított büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 7.B.1619/2017/329. számú, 2021. április 28. napján kihirdetett ítéletét terhelt² II.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

Az terhelt² II.r. vádlott terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítéséből a bűnszervezetben történő elkövetésre utalást mellőzi, egyben a büntetést a vádlottal mint bűnszervezetben elkövetővel szemben tekinti kiszabottnak.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét terhelt² II.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy nevezett jelenlegi tényleges tartózkodási helye ismeretlen, a bevezető részben az elsőfokú ítélet számát 7.B.1619/2017/329. ügyszámra pontosítva jelöli meg.

A másodfokú eljárásban felmerült 95.399 (kilencvenötezer-háromszázkilencvenkilenc) forint bűnügyi költséget terhelt² II.r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2021. április 28. napján kihirdetett 7.B.1619/2017/329. számú ítéletével 33 vádlott vonatkozásában hozott ügydöntő határozatot, köztük terhelt² II. r. vádlott bűnösségét bűnszervezetben, folytatólagosan, társtettesként

elkövetett pénzmosás büntetében [Btk. 399. § (1) bekezdés a) pont, aa) alpont, (4) bekezdés a) és b) pont] állapította meg; s ezért őt 5 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre, 500 napi tétel, napi tételenként 2000 forint, azaz összesen 1.000.000 forint pénzbüntetésre, valamint mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett arról, hogy a szabadságvesztés büntetésből feltételes szabadságra nem bocsátható, továbbá a pénzbüntetés meg nem fizetése esetén szabadságvesztésre átváltoztatásáról és az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

[2] Határozott továbbá a lefoglalt tárgyakról, a zár alá vétel sorsáról és a bünygyi költség viseléséről is. Köztük a Nemzeti Adó- és Vámhivatal Bünygyi Főigazgatóság Áru- és Bünyjelkezelési Főosztály által kezelt, összesített bünyjeljegyzék 18. tételszám alatti, terhelt2 II. rendű vádlott tulajdonát képező, rendszám10 forgalmi rendszámú gépkocsi típus típusú személygépkocsira és az ahhoz tartozó 24-25. tételszám alatti indítókulcsokra (*Trkv.107/2015*), ezen túlmenően pedig a Budai Központi Kerületi Bíróság 2015. július 9. napján kelt 40.Bny.2408/2015/2. számú és a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú Bíróság 2015. szeptember 7. napján jogerős 32.Bnyf.10698/2015/2. számú végzésével zár alá vett helység14i bank1 pénzüzetnél bankszámlaszám1 számon vezetett bankszámlán lévő, terhelt2 II. rendű vádlott rendelkezése alatt álló teljes összegre is vagyoneklobzást alkalmazott. 1 444 615 Ft és 128 960 Ft bünygyi költség megfizetése vonatkozásában – más-más terhelttársakkal – egyetemleges kötelezést rendelt el.

[3] Az ítélet ellen az ügyész terhelt2 II. rendű vádlott terhére súlyosításért, a szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés felemelése érdekében, míg terhelt2 II. rendű vádlott védője felmentésért jelentett be fellebbezést.

[4] A Fővárosi Főügyészség a fellebbezés írásbeli indokolásában a súlyosításra irányuló fellebbezés indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság bár nagy alapossággal és szakmai igényességgel megindokolta ítéletét, a büntetés kiszabási szempontokat szüksézáván és nem vádlottanként értékelte, továbbá az enyhítő szakasz alkalmazásának indokaira sem tért ki az egyes vádlottaknál, illetve a bünyösségi körülményeket nem súlyuknak megfelelően értékelte a büntetés kiszabása során.

[5] A II.r. vádlottak tekintetében nyomatékos súlyosító tényezőként jelölte meg a vezető, irányítószerep mellett a társas elkövetési alakzatot, a hosszú időn át tartó elkövetést, a kirívóan magas elkövetési értéket és a büncselekmény kétszeres minősülését, továbbá a gátlástan elkövetést, amely abban nyilvánult meg, hogy tanú16 és XX.r. és XXI.r. terhelték elfogását követően is folytatta (társával, az I.r. terhelttel együtt) a büncselekmény elkövetését, a bünszervezet irányítását.

[6] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.101/2019/36. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta.

Rámutatott arra, hogy az ügyészség, illetve a vádlotti és védői fellebbezésekre tekintettel a másodfokú felülbírálat Be. 590.§ (1) bekezdése értelmében teljeskörű, a fellebbezések elbírálására a Be. 599.§ (1) bekezdése értelmében nyilvános ülés kitűzését indítványozta.

Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásban a perrendi szabályokat megtartotta, a bizonyítást a szükséges körben lefolytatta és a tényállást a beszerzett bizonyítékok okszerű mérlegelésével megalapozottan állapította meg.

A pénzmosás büntettének vonatkozásában helytállónak értékelte az elsőfokú bíróság által kifejtett álláspontot, miszerint valóban a pénzmosás törvényi tényállása egy büntetendő alapbűncselekményt feltételez, de nincs jelentősége az alapbűncselekmény konkrét jogi minősítésének és annak sem, hogy annak elkövetője büntethető-e, vagy személye beazonosítható-e.

[7] Körültekintőnek minősítette az elsőfokú bíróságnak a vádlottak tudattartalmára lefolytatott vizsgálatát és a szervezett összehangolt elkövetésből a bűnszervezeti elkövetésre vont következtetést is osztotta.

[8] Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás II. pontja tekintetében a bűnszervezeti elkövetést (Terhelt34 XXXIV.r. terhelt kivételével a többi, így a II.r. vádlott vonatkozásában) indokoltan állapította meg.

[9] A kiszabott büntetések súlyosítását célzó ügyészi fellebbezéssel kapcsolatban azt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság helyesen indult ki a szabadságvesztés büntetések kiszabása során az irányadó büntetési tétel középértékéből, azonban a büntetés kiszabása körében értékelhető körülményeket nem súlyuknak megfelelő értékelésének eredményeként a II. rendű vádlottal szemben eltúlzottan enyhe büntetést alkalmazott.

[10] Összességében indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg terhelt2 II. rendű vádlottak esetében az alkalmazott büntetéseket súlyosítsa, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[11] terhelt2 II. r. vádlott védője írásban indokolt fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását indítványozta, elsődlegesen akként, hogy védencét a másodfokú bíróság mentse fel az ellene emelt vád alól, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, mely a bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság részben iratellenes megállapítás tett, részben a megállapított tényekből további tényre helytelen következtetést vont le, amikor figyelmen kívül hagyta azt a védekezést, miszerint a korábbi elkövetésű, kábítószerrel kapcsolatos bűncselekmények a jogsegély során beszerzett adatok alapján nem szolgáltathatnak elegendő adatot arra, hogy a jelen ügy tárgyát képező pénz ténylegesen és bizonyítottan bűncselekmény elkövetéséből származna. Ezen túlmenően alaptalannak tartotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, mely szerint a vádlotti vallomások alátámasztanak,

hogy a vádbeli időszakot megelőzően Terhelt1 részben más személyek bevonásával már régebb óta érintett volt ilyen jellegű pénzügyi műveletekben. Utalt arra, hogy önmagában az a körülmény, amely szerint a vádlotti védekezésben hivatkozott legális ügylet a ruhakereskedelemre utaló azt alátámasztó adatok hiánya elégséges lenne annak megállapításához, hogy a vádbeli tranzakciók illegális tevékenységhez kapcsolódnának. Ezzel szemben az tényként állapítható meg, hogy a nyomozás során beszerzett jogsegély kérelemben közölt adatok nem kapcsolhatóak össze a jelen ügyben vád tárgyává tett elkövetési időszakokkal. Tényként hivatkozott arra is, hogy a jogsegély kérelemben hivatkozott kolumbiai elkövetők ebben az időszakban már börtönbüntetésüket töltötték, az elkövetési idő pedig 2006-2008. év volt, amely időszak nem hozható összefüggésbe jelen ügyben érintett elkövetési időszakokkal. A védő kifejtette tovább, hogy az elsőfokú ítélet 96. oldalának 3. bekezdésében részletezett hivatkozások nem cáfolják védence nyomozás során előadott hivatkozásait és az iratok helyes tartalma alapján az állapítható meg, hogy a II. r. vádlottnak nem volt és nem is lehetett tudomása arról, hogy a férjének nyújtott segítség során bűncselekményből származó kimagaslóan nagy készpénz kezelésével, szétosztásával annak bűnös eredetét a hatóságok előtti eltitkolásával, ezen pénzösszegek legális eredetűnek feltüntetésében, pénzmosásban működik közre.

[12] terhelt2 II. r. vádlott által az ítéltáblánál 2022. május 10. napján előterjesztett beadványában kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok alapján nem a megfelelő következtetést vont le, szerepe felülértékelt az ügyben. Kifogásolta, hogy az ügy többi közreműködőjének felelősségre vonása elmaradt. Ebben a körben hivatkozott arra, hogy amennyiben a bankok engedélyezik a tranzakciókat, akkor joggal gondolhatta, hogy nincs velük semmi gond. Kifejtette, hogy minimális mértékben tisztában volt azzal, hogy hogyan működött az árubeszerzés a egyéblon, miért fontos az import áruk árát alacsonyan tartani, és hogy a banki járulékok költségei Magyarországon és helységi14ban voltak a legalacsonyabbak, azonban tanú16-t és Terhelt3t érintő dolgokra befolyásoló hatása nem volt. Nem gondolta, hogy bűncselekményből származnak a pénzek, amelyekre az utalásokat teljesítették. Kifejtette, hogy férjének sem volt tudomása arról, hogy a cselekmény bűncselekmény. Kitért arra is, hogy az eljárás során nem merült fel bizonyíték, melyek alapján tanú17 és tanú18 nevű személyek kiléte és állampolgársága kiderült volna, az ítélet mégis megjelöli őket, mint olyan kolumbiai személyeket, akikkel a Budapesten élő tanú16 állt kapcsolatban, egy nemzetközi bűnszervezet kábítószer értékesítéséből származó bevétele elleplezésében való közreműködés során. Előadta, hogy bűnszervezet létrehozásáról nem volt tudomása. Bizonyíték nélküli felvetésnek tartotta azt az ítéleti megállapítást, hogy a pénztáadás helyéről a nemzetközi bűnszervezet vezetői az I. és a II. r. vádlottat értesítették és, hogy a pénzösszegek felosztásáról mindig férje és Terhelt3 döntöttek. Csak egy alkalommal, férje elutazása miatt közölte vele, hogy az hogyan történjen, de akkor sem ő döntött. Álláspontja szerint az ügyben való részvétele nem több bűnsegélynél. A büntetés kiszabás kapcsán kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a belső arányosságot. Kérte felmentését, másodlagosan büntetése enyhítését.

[13] Az elsőfokú tárgyaláson való jelenlét jogáról lemondó, így akkor jogszerűen távollévő II.r. vádlott esetében a Be. 552.§ (1) bekezdésén alapuló – az elsőfokú ügydöntő határozat utáni – bírói engedélyes kényszerintézkedés elrendelése tárgyában való döntéshez a II.r. vádlott személyes jelenléte nélkülözhetetlen volt, ezért az elsőfokú bíróság ennek érdekében a Be. 552.§ (2a) bekezdésének alkalmazásával az ítélet kihirdetésekor nyomban a II.r. vádlott őrizetét rendelte el. Az ennek végrehajtása érdekében kiadott elővezető parancs

azonban nem vezetett eredményre, a II.r. vádlott lakóhelye szerint illetékes rendőrkapitányság tájékoztatása szerint a II.r. vádlott külföldre, ismeretlen helyre távozott, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság terhelt2 II.r. vádlottal szemben belföldi és nemzetközi elfogatóparancsot bocsátott ki.

[14] A Fővárosi Ítéltáblán az elsőfokú ítélet elleni fellebbezések folytán a II.r. vádlott és 32 társa ellen 5.Bf.297/2021. számon folyamatban volt másodfokú eljárásban a II.r. vádlott felkutatására tett intézkedések nem vezettek eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Be. 750.§ (2) bekezdésének megfelelő tájékoztatását követően a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.101/2019/46. számú átiratában indítványozta a büntetőeljárás II.r. vádlott távollétében történő lefolytatását.

[15] Az ítélet ellen bejelentett fellebbezések folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla az ügyben 2022. május 25., 27. és június 15. napjára tűzött nyilvános ülést, 2022. június 15-ére tervezte az ügyben a határozathirdetést, azonban a másodfokú bíróság határozatának meghozatala előtt a egyéb érdekelt13 Sirene Iroda 2022. június 9. napján tájékoztatta a másodfokú bíróságot, hogy a II.r. vádlott elfogása Egyiptomban június 6-án megtörtént, nevezettet idegenrendészeti tolonceljárásban 2022. június 14. napján Magyarországra szállítják.

[16] Ezt követően ugyanezen a napon a egyéb érdekelt13 Sirene Iroda közölte, hogy terhelt2 magyar állampolgár átadását az egyiptomi hatóságok „visszamondták”, így Magyarországra történő hazaszállítására sem kerül sor, a döntés indokát nem közölték, valamint azt sem, hogy az átadására a későbbiek során mikor kerülhet sor.

[17] Mindezek alapján a másodfokú bíróság terhelt2 II.r. vádlott ügyét az 5.Bf.297/2021. számon folyamatban lévő büntető ügytől a 2022. június 15. napján tartott nyilvános ülésen meghozott végzésével a Be. 536.§ (2) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 146.§ (2) bekezdésére figyelemmel elkülönítette, és ezért 2022. június 15-én napján csak a további, még joghatályos fellebbezéssel érintett vádlottak vonatkozásában hozott 5.Bf.297/2021/92. számon ítéletet, melynek folytán a Fővárosi Törvényszék 7.B.1619/2017/329. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.297/2021/92. számú ítéletében írt változtatással Terhelt1 I.r., Terhelt3 III.r., Terhelt4 IV.r., Terhelt5 V.r., Terhelt6 VI.r., Terhelt7 VII.r., Terhelt8 VIII.r., Terhelt9 (sz. terhelt9) IX.r., Terhelt10 X.r., Terhelt11 XI.r., Terhelt12 XII.r., Terhelt13 XIII.r., terhelt14 XIV.r., Terhelt15 (sz. terhelt15) XV.r., Terhelt16 XVI.r., Terhelt17 XVII.r., Terhelt18 XVIII.r., terhelt20 XX.r., Terhelt21 XXI.r., Terhelt22 XXII.r., Terhelt23 XXIII.r., Terhelt26 XXVI.r., Terhelt27 XXVII.r., terhelt28 XXVIII.r., Terhelt29 XXIX.r., Terhelt30 XXX.r., Terhelt31 XXXI.r., Terhelt32 XXXII.r., Terhelt33 XXXIII.r., Terhelt34 XXXIV.r. és Terhelt35 XXXV.r. vádlott vonatkozásában 2022. június 15. napján jogerőre emelkedett.

[18] Minthogy pedig a II.r. vádlottal szemben elkülönített büntetőügyben a kiadatási eljárás folytán bizonytalan jogi helyzet állt elő – a vádlott tartózkodási helye változatlanul ismeretlen maradt, és bár a nemzetközi elfogatóparancs alapján az elfogása megtörtént, de átadására nem került sor - a másodfokú bíróság a II.r. vádlottal szembeni büntetőeljárást a Be. 589.§-ára és a Be. 535.§ (1) bekezdésére figyelemmel a Be. 488.§ (1) bekezdés a) és c)

pontjában foglalt a 2022. június 29-én kelt és végleges 5.Bf.197/2022/3. számú végzésével felfüggesztette.

[19] Ezt követően az ítéltábla többször megkereste a kairói igazságügyi hatóságokat a kiadatási eljárás állásáról történő tájékozódás végett, azonban az teljesen eredménytelen maradt az egyiptomi hatóságok együttműködésének hiányában, mígnem az képviselő1 Nemzetközi Büntetőjogi Főosztálya a XX-NBFO/2405/2023. számú, 2023. november 22-én kelt átiratával arról tájékoztatta az ítéltáblát, hogy az egyiptomi INTERPOL Iroda értesítése szerint az egyiptomi hatóságok ismét nem találják a keresett személyt, vagyis terhelt2 II.r. terhelt tartózkodási helye újra ismeretlenné vált. Mindezen körülmények pedig megteremtették a jogalapját annak, hogy a másodfokú bíróság a Be. CI. Fejezete szerinti különjárássra térjen át, és miután az ügyészség a Be. 749.§ (1) bekezdése és a Be. 750.§ (2) bekezdése alapján történt tájékoztatása alapján indítványt tett az eljárásban a vádlott távollétében történő lefolytatására, és ezt az ítéltábla a Be. 747.§ (3) bekezdés c) pontja alapján – az ügy tárgyi súlya és megítélése miatt – maga is indokoltnak tartotta, az ügyben az eljárást e szabályok szerint folytatva, a Be. 747.§ (1) bekezdése alapján alkalmazandó Be. 599.§-a szerinti nyilvános ülést tűzött ki a II.r. vádlott vonatkozásában bejelentett fellebbezések elbírálása céljából.

[20] A másodfokú nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője és a védő is az írásbelivel egyező tartalmú indítványt tett.

[21] Az ellentétes irányú fellebbezések egyikét sem találta alaposnak.

[22] A felülbírálat terjedelmét illetően a következőket emeli ki az ítéltábla:

[23] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a tényállást is támadó védelmi perorvoslatok irányára tekintettel a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, de nem képezhettek a jelen felülbírálat tárgyát az 5.Bf.297/2021/92. számú ítélettel (a továbbiakban: elkülönített ügy ítélete) jogerősen elbírált olyan részek, amelyek semmilyen összefüggésben nem álltak a vádlott vád tárgyává tett cselekményével. Így nem volt vizsgálható értelemszerűen az I. és a III. tényállási pont, továbbá az ezzel, és a II. tényállási pontban érintett további terhelt-társak cselekvőségével összefüggő ítéleti részek és rendelkezések sem.

[24] Az elkülönített ügy ítéletének [57]-[146] bekezdései részletesen foglalkoztak az elsőfokú eljárás perrendszerőségi kérdéseivel, és más ott is levezette az ítéltábla, hogy a törvényszék a hatályos perrendi szabályokat betartva folytatta le az eljárást. Az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező, a Be. 608. § (1) és (2) bekezdésében, valamint a Be. 609. § (1) és (2) bekezdésében foglalt eljárási szabálysértést az ítéltábla a jelen másodfokú eljárás során sem észlelt, újabb érvet a megelőző eljáráshoz képest sem az ügyészség, sem a védő

nem hozott fel e körben. A II.r. vádlottat érintően az eljárási szabályokat érintően – megismételve az elkülönített ügy ítéletében írtakat – az alábbiakat emeli ki az ítéltábla:

[25] Az ügy elsőfokú bíróságra érkezésének időpontjában (2017. december 11.) az 1998. évi XIX. törvény (továbbiakban korábbi Be.) rendelkezései voltak hatályban, melyre tekintettel a Fővárosi Főügyészség vádiratában a korábbi Be. 554.§/B.§ e) pontjára tekintettel kiemelt jelentőségű ügynek e törvény XXVIII/A. fejezete szerinti külön eljárás keretében történő elbírálására tett indítványt.

[26] Az elsőfokú bíróság a tárgyalás előkészítése során szükséges intézkedéseket ennek megfelelően tette meg, és az eljáró bíróság összetétele is megfelelt az korábbi Be. 14.§ (2) bekezdésének.

[27] Az érdemi eljárási cselekményekre – közöttük az ügy kitűzésére – azonban már a 2018. július 1. napján hatályba lépett új eljárási törvény, azaz a 2017. évi XC. törvény (továbbiakban Be.) szerint került sor.

[28] A Be. 870. § (1) bekezdése szerint a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, még a korábbi eljárási törvény szerint végzett cselekmény azonban akkor is érvényes, ha azt e törvény másként szabályozza, melyre figyelemmel a másodfokú bíróság az eljárási cselekmények törvényességét az annak időpontjában hatályos büntetőeljárási törvény rendelkezései alapján vizsgálta.

[29] Mindezek előre bocsátást követően megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a Be. 868.§ (2) bekezdésének megfelelően járt el egy hivatásos bíróból és két ülnökből álló tanácsban, mert a törvényszéki hatáskörbe tartozó ügy a Be. hatályba lépése előtt a bírósághoz érkezett.

[30] Az elsőfokú bíróság a bonyolult, nagy terjedelmű büntető ügyben hibátlan perkoncentrációval tartott előkészítő ülést, melyen a vádlottakat az eljárási jogaikról a Be. 185.§ (1) bekezdésének megfelelően tájékoztatta, továbbá a Be. 502.§-ának megfelelően figyelmeztette az eljárás résztvevőit az előkészítő ülés lényegére, a bűnösségének beismerése és a tárgyaláshoz való jog lemondásának következményeire, illetve bizonyítási indítványainak előterjesztésének lehetőségére, annak korlátaira.

[31] A vádlottak kioktatása az előkészítő ülés keretében kiterjedt a tárgyaláson való jelenlét jogáról történő lemondásra is, melyet az elsőfokú bíróság a Be. 430.§ (1)-(2) bekezdése szerinti törvényes feltételek fennállása mellett fogadott el a II.r. vádlott nyilatkozata alapján.

[32] Az elsőfokú bíróság a jogi indokolás körében tért ki az eljárás megszüntetése iránti egyes – köztük a II.r. vádlott védője által is előterjesztett – védelmi indítványok elutasításának indokaira, az ezzel összefüggő [458]-[463] bekezdésben írtakkal a másodfokú bíróság messzemenően egyetértett.

[33] A másodfokú bíróság sem osztotta, hogy a jelen esetben az elsőfokú bíróságnak a törvényes vád hiánya okán megszüntető határozatot kellett volna hoznia.

[34] A védelem lényegében azért támadta a vádiratot, mert az nem tartalmazza kellően pontosan a pénzmosási előcselekmény tényállási elemeit megalapozó tényeket. Az elsőfokú bíróság azonban alapos és gondos indokolásával részletesen kitért arra, hogy annak eldöntése, miszerint a vád tényállása alkalmas-e a pénzmosás megállapítására, kizárólag bizonyítási eljárás keretében volt tisztázható, így az is, hogy létezett-e előcselekmény, és annak milyen mélységű bizonyítása szükséges, s a bizonyítékokból megállapítható tények elégségesek-e az előcselekmény létének, és azon keresztül a pénzmosás megállapíthatóságához.

[35] Emellett hangsúlyozandó, hogy a megváltozott perjogi rendelkezések önmagukban is akadályát képezik annak, hogy amennyiben a vádirati tényállás nem azonosítható büntető törvénybe ütköző magatartásként, akkor a bíróság a vád törvényességének hiánya okán a másodfokú eljárásban (az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező és eljárást) megszüntető határozatot hozhasson.

[36] Az korábbi Be. még szabályozta a törvényes a vád fogalmát, és ahhoz kapcsolódóan az eljárás megszüntetésének lehetőségét. Az akkor hatályban volt 2. § (2) bekezdése szerint a vád akkor törvényes, ha

- vádemelésre jogosult
- a bírósághoz intézett indítványában
- meghatározott személy
- pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző cselekménye miatt
- a bírósági eljárás lefolytatását kezdeményezi,

és a 332. § (1) bekezdés d) pontja szerint a bíróság az eljárást megszünteti, ha a vád nem törvényes.

[37] Ezzel szemben a Be. alapelvi rendelkezései (6. §) egyáltalán nem szólnak a vád törvényességéről, hanem a vádirat tartalmi követelményei (422.§ (1) bekezdés) között *a vádirat törvényes elemeiként* kerültek rögzítésre az alábbiak:

[38] A vádirat törvényes elemei:

a) a vádlott azonosításra alkalmas megjelölése,

b) a vád tárgyává tett cselekmény pontos leírása,

c) a vád tárgyává tett cselekménynek a Btk. szerinti minősítése,

d) az ügyészségnek a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására, vagy a kóros elmeállapota miatt nem büntethető terhelt felmentésére vonatkozó indítványa.

[39] Az új szabályok a d) pontban írtakat tekintve részben többlet-kötelezettséget teremtenek, de a b) és c) pont (egyébként a régi Be. 217. § (1) bekezdés b) és c) pontjával azonos) szabálya törvényes vádfogalom nélkül, önmagában véve mindössze annyit jelent, hogy a vádhatóságtól immár nem lehet megkövetelni azt, hogy a leírt történések egyúttal objektíve is a Btk.-ba ütközzenek, elegendő az, hogy az ügyész jogi véleménye ez legyen.

[40] A 492.§ (2) bekezdés d) pontja az előkészítő szakban *a törvényes elemek hiánya* miatti megszüntetést továbbra is lehetővé teszi, mely azonban továbbra is csak a korábbi Be. ún. „kellékhányos” vád következményeivel (korábbi Be. 267. § (1) bekezdés k) pont), nem pedig a már hivatkozott érdemi (332.§-on alapuló) megszüntetési lehetőséggel azonosítható rendelkezés. Az eljárás végén a Be. 567.§ (2) bekezdése szerint szintén lehetséges az eljárás nem ügydöntő végzéssel történő megszüntetése, ha a vádirat nem vagy hiányosan tartalmazza a 422. § (1) bekezdésében írt törvényes elemeket, és emiatt a vád érdemi elbírálásra alkalmatlan.

[41] A másodfokú eljárásban ugyanezen következmények a Be. 607. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése mellett állhatnak be.

[42] A kiemelt szabályokból kitűnik, hogy a korábbi Be. a vádirat kellékein túl a *pontosan körülírt, büntető törvénybe ütköző* cselekményt a vád törvényes elemeként írta elő, míg a jelenleg hatályos Be. csak a vád tárgyává tett cselekmény pontos leírását és annak (vádhatóság szerinti) minősítését teszi mellőzhetetlenné. Ebből az tűnik ki, miszerint elegendő a bírósági eljárás megindításához az, hogy a vádemelő ügyészségnek az a jogi meggyőződése, miszerint a tényállásban leírtak az általa meghatározott Btk. tényállást merítik ki. Ha ezek közül bármelyik hiányzik, az ügyésznek joga van azt pótolni, és csak annak elmulasztása eredményezheti az eljárás (nem ügydöntő végzéssel történő) megszüntetését. Ellenben, ha a bíróság jogi álláspontja eltér a vádhatóságtól, vagyis úgy látja, hogy a vád tárgyává tett cselekmény nem bűncselekmény, nem a Be. 492. § (2) bekezdés d) pontja, hanem a 492.§ (1) bekezdés a) pontja alapján – vagyis bűncselekmény hiányában – szüntetheti meg az eljárást, az eljárása végén pedig ugyanilyen okból csak felmentő ítéletet hozhat (566.§ (1) bekezdés a) pont, 606.§).

[43] Ebből értelemszerűen következnek a másodfokú bíróság lehetőségei is: csak akkor van helye hatályon kívül helyezésnek és az eljárás megszüntetésnek, ha a vád egyáltalán nem tartalmazta a tényállást vagy a vádhatóság szerinti jogi minősítést. Bűncselekmény hiányára már csak az elsőfokú bíróság által a vád (és tettazonosság) keretei között megállapított tényállás alapján vonhat következtetést.

[44] Összességében az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság kifogástalanul megtartotta a hatályos eljárási rendelkezéseket is, amikor nem hozott a vád törvényességének hiánya miatti megszüntető végzést, eltérő átmeneti rendelkezés híján pedig a Be. 868. § (1) bekezdése értelmében a 607. § (1) bekezdés alapján alkalmazandó 567. § (2) bekezdés d) pontja szerint a másodfokú bíróság csak abban az esetben hozhat az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyező, és az eljárást megszüntető végzést, ha a vádirat nem tartalmazza a cselekmény leírását és annak minősítését.

[45] Ez a feltétel értelemszerűen nem teljesül, mert a vádiratban úgy a történeti tényállás, mint a minősítés is megtalálható.

[46] Ha pedig az állapítható meg, hogy a vád tárgyává tett cselekmény nem volt bűncselekmény, ennek következményei kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás érdemi vizsgálatán keresztül vonhatók le.

[47] Az elsőfokú bíróság a Be. 163. § (2) és (3) bekezdésben rögzített tényállás tisztázási kötelezettségének eleget tett, a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat maradéktalanul betartotta, az eljárásban részvevő személyek a törvényes jogait korlátozásmentesen gyakorolhatták, figyelmeztetésük a törvényi rendelkezéseknek megfelelően, pontosan megtörtént.

[48] A II.r. vádlott felelősségét érintően is jelentősége volt annak, hogy mely bizonyítékokat lehetett felhasználni az eljárásban, s melyek ütköztek törvényességi korlátokba. Az elsőfokú bíróság ítéletében – 3.1. pont alatt – példás alaposággal vizsgálta a nyomozás során beszerzett bizonyítékok tekintetében a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályok betartását, és pontosan, az iratok tartalmával egyező részletes, a törvénynek és az irányadó alapjogi iránymutatásoknak egyaránt megfelelő indokolással fejtette ki határozatában, hogy a gyanúsítottai vallomások felvétele során mely vádlott mely időpontban tartott kihallgatása kapcsán volt igazolható a védelemhez való jog olyan mérvű sérelmét, amely az adott vallomás bizonyítékok köréből történő kizárását indokolta.

[49] A magyar jogrendszerben a védelem alapelvét maga az Alaptörvény határozza meg, amikor kimondja, hogy „a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás minden szakaszában joga van a védelemhez. A védő nem vonható felelősségre a védelem ellátása során kifejtett véleménye miatt.” [Alaptörvény XXVIII. Cikk (3) bekezdés]

[50] Nemzetközi szinten az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikke szerinti tisztességes eljárás egyik fontos követelménye, hogy a bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga és lehetősége legyen védekezni a vád ellen. Az Egyezmény meghatározza, hogy „minden bűncselekménnyel gyanúsított személynek joga van - legalább - arra, hogy személyesen vagy az általa választott védő segítségével védekezhessék, és ha nem állnak rendelkezésre eszközök védő díjazására, amennyiben az igazságszolgáltatás érdekei ezt követelik meg, hivatalból és ingyenesen rendeljenek számára ügyvédet”.

[51] Az elsőfokú bíróság az előbbieken megfogalmazott, a tisztességes eljárás követelményének alapjául szolgáló elveket és az ezzel összefüggő alkotmánybírósági gyakorlatot szem előtt tartva vizsgálta meg a gyanúsított kihallgatások során a vádlottak védelemhez való jognak érvényesülését és vonta le annak eljárásjogi következményeit.

[52] Mindezek alapján helytállóan jelölte meg az egyes gyanúsítottaknak azokat a vallomásait, amelyeket a kirendelt védő nem megfelelő módon és időben történt értesítése következményeként a bizonyítékok köréből kirekesztett. Indokai minden tekintetben iratszerűek és megalapozottak. Bár az ügyész az elsőfokú eljárásban a bíróság e tárgyban meghozott pervezető végzésével szembeni bizonyításként a nyomozó hatóságtól beszerzett jelentéseket és híváslistákat csatolt, utóbb a 157. sorszám alatti indítványában már csak Terhelt9, Terhelt11, terhelt28 2015. május 27-i vallomásának kirekesztését sérelmezte.

[53] Ez utóbbi vádlottak tekintetében az elsőfokú bíróság az ügyészség által csatolt híváslisták és a nyomozati iratok tartalmának összevetésével mutatott rá arra, hogy megnyugtató bizonyossággal nem állapítható meg az – még a vádlottak azon nyilatkozata mellett sem, hogy a védő távollétében is vallomást kívánnak tenni -, hogy a védőik értesítése az eljárási cselekményről olyan időben történt meg, amely mellett tényleges jelenlétük biztosítható lett volna.

[54] A további – köztük I.r., II.r., III.r., IV.r., V.r., XVI.r., és XXVII.r. terhelti vallomások – kizárására vonatkozó védői indítványok elutasításának indokai ugyancsak megalapozottak voltak.

[55] Tekintettel arra, hogy a II.r. vádlott is úgy nyilatkozott, hogy az ügyben nem kíván vallomást tenni, a tárgyalás során az elsőfokú bíróság a Be. 525.§ (1) bekezdésének megfelelően a terhelt vallomásait felolvasással, míg az okiratokat, iratokat ismertetéssel tette a tárgyalás anyagává.

[56] A tényállás hiánytalan tisztázása érdekében az elsőfokú bíróság az képviselői és a EUROJUST útján előterjesztett jogsegélyek keretében megkereste az helység8 helység8 és Hollandia igazságügyi hatóságait, az így beérkezett valamennyi iratot eljárásában ugyancsak ismertette.

[57] Nem volt elfogadható a védelemnek a vádiratban indítványozott (kábitószerekkereskedelemmel összefüggő) ítéletek beszerzésének és tárgyalás anyagává tételének elmulasztására irányuló kifogása sem, ugyanis az elsőfokú bíróság ennek eleget tett, az már más – az előcselekményt érintő – bizonyítási kérdés volt, hogy ezek valóban kapcsolatba hozhatók-e a jelen ügyben megvádolt személyek cselekvőségével.

[58] Tekintettel arra, hogy a bizonyítási eljárásban döntő jelentőséggel bírt a bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés eredménye, annak törvényességét és felhasználhatóságát az elsőfokú bíróság úgyszintén különös gonddal

vizsgálta, ennek során azt is helytállóan állapította meg, hogy a Be. 872. § (1) bekezdése értelmében az engedélyezés időpontjában hatályos rendelkezések, közelebbről a korábbi Be. 200-206/A. §-a irányadó.

[59] Kifogásolás alá esett az eljárásban a felhasználás terjedelme és a haladéktalanság követelményének megsértése.

[60] Tény, hogy a titkos információgyűjtés bírói engedély alapján folyt, egyik nyomozati iratban szereplő telefonos közlemény esetében sem lehet megállapítani, hogy a végrehajthatóság az engedély kereteit túllépte volna.

[61] A titkos információgyűjtés engedélyezésének, végrehajtásának szabályait nem a büntetőeljárás törvény, hanem az ágazati jogszabályok (a Nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló 1995. évi CXXV. törvény (Nbtv.), a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.), és az elkövetéskor hatályban volt Vám- és Pénzügyőrségről szóló 2004. évi XIX. törvény (Vámtv.) tartalmazták.

[62] A korábbi Be. 206.§-ának és a 206/A. §-a egyes rendelkezése alaptörvényellenessége megállapítására és megsemmisítésére irányuló bírói kezdeményezés elutasításáról szóló 3269/2012. (X.4.) AB határozat ([16]-[17] bekezdéseiben) a felhasználás körét illetően a következőkre utalt:

[63] „Főszabályként a külső engedélyhez kötött, az engedélyezéskor, az alkalmazás során, illetve az átalakításkor is bírói kontroll alatt lévő titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés eredménye csak annak a bűncselekménynek a bizonyítására használható fel és csak azzal szemben, amely bűncselekmény miatt, és akivel szemben azt engedélyezték. A bűnüldözési célból történő engedélyezés és a további eljárás eredményének kezelése minden vonzatával együtt a nyomozási bíró hatáskörébe tartozik, míg a nemzetbiztonsági célú engedélyezés során eleve a nyomozási és perbírótól is elkülönült harmadik bíró jár el. Ez a megoldás – a Be. kizárási szabályaira is figyelemmel – nem teszi lehetővé a perbíró számára, hogy akár a védelemhez, akár az ügyészhez képest „extra” információk birtokában legyen, s ez befolyásolja a döntéshozatalt, tekintet nélkül arra, hogy a titkos eljárás eredményét az ügyész a perben felhasználja vagy sem.

[64] A Be. – támadott – további szabályai korlátozottan engedik meg a titkos adatszerzés és a már bírói engedélyhez kötött, bűnüldözési célú információgyűjtés felhasználását is. Kiemelendő, hogy ez önmagában véve is jelentős súlyú garancia, mert a szabályozás lényege szerint ezzel a titkos információszerzés kevésbé szigorú szabályai szerint folytatott eljárás eredménye csak akkor használható fel a konkrét büntetőeljárásban, ha annak feltételei a titkos adatszerzés szigorúbb feltételeivel is kompatibilisek, az összemérés pedig közvetlen bírói kontroll alatt áll. A felhasználásra tehát csak akkor kerülhet sor, ha az engedélyezés feltételei egyben a titkos adatszerzés feltételeinek is megfeleltek, s emellett a titkos információgyűjtést végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett; azaz már a proaktív szakaszban, még a büntetőeljárás elrendelése előtt, az értékelhető információ felmerülésekor teljesítette hivatali kötelezettségét. Ez fontos törvényességi és időbeli korlát, amely a jogbiztonság érvényesülését szolgálja, s ezáltal hozzájárul a tisztességes eljárás érvényesüléséhez is.

[65] Ugyanakkor a felhasználás feltételei személyi és tárgyi értelemben is tágíthatók. Tárgyi értelemben: ha a Be. 206. § (4) bekezdése, illetve 206/A. § (2) bekezdése alapján, ha a 201. §-ban, illetve a 206/A. § (1) bekezdésében megállapítottak fennállnak, a titkos adatszerzés, illetve információgyűjtés eredménye az érintettel szemben az ennek során a hatóság tudomására jutott (valójában csupán a Be. 201. §-ban meghatározott) egyéb cselekmények bizonyítására is felhasználható. Ehhez természetesen a Be. szerinti bírói kontrollon az eszköz alkalmazásának és a megfelelőség vizsgálatának át kell mennie. Személyi értelemben: ha a titkos információgyűjtés során az engedélyben szereplő – a 206/A. § (1) és a 201. §-ban szereplő feltételek fennállnak, a titkos adatszerzés, illetve információgyűjtés eredménye az engedélyben nem szereplő személlyel szemben is felhasználható [206. § (5) bekezdés, 206/A. § (3) bekezdés].”

[66] Azaz fentiek értelmében az Alkotmánybíróság egyértelműen úgy foglalt állást, hogy a titkos információgyűjtésre vonatkozó, jóval megengedőbb ágazati törvényi szabályozás büntetőeljárásban való felhasználhatóságát szűkítő törvényességi és időbeli korlát kizárólag az, hogy a felhasználásra csak akkor kerülhet sor, ha az engedélyezés feltételei egyben a titkos adatszerzés feltételeinek is megfeleltek, s emellett a titkos információgyűjtés végző szerv a feljelentési kötelezettségének haladéktalanul eleget tett.

[67] Ezen értelmezés helyességét támasztja alá a másodfokú bíróság álláspontja szerint az is, hogy a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés intézménye a szabályozásukban mutatkozó számtalan hasonlóság ellenére jelentős eltéréseket is hordoz, különösen az alkalmazás céljával, a jogintézmény rendeltetésével összefüggésben. A titkos információgyűjtés idején hatályos szabályozás szerint bűnüldözési célú titkos információgyűjtésre a büntetőeljárás megindulását megelőzően, a büntetőeljáráson kívül kerülhet csak sor, mégpedig az akkor hatályos törvényben írtak szerint bűnüldözési célból, egyebek mellett elsődlegesen az elkövetés megelőzése, felderítése, megszakítása céljából. Ennek oka, hogy a büntetőeljárás megindításának legalapvetőbb feltétele – a bűncselekmény gyanúja – azaz a cselekményre vonatkozó gyanú is hiányzik. A titkos eszköz alkalmazásának időpontjában a hatóságok rendelkezésére álló adatok, információk rendkívül szűkkörűek. Sok esetben a cselekmény elkövetése sem kezdődött még meg, következésképpen az abban részt vevők köre sem lehet ismert, nem lehet beszélni elkövetőről vagy az elkövetéssel gyanúsítható személyről sem. Ebből fakad, hogy a titkos információgyűjtés, szemben a titkos adatszerzéssel – mely az korábbi Be. 202. § (1)-(2) bekezdésében írtak szerint a gyanúsítottra vagy az elkövetéssel gyanúsítható személyre, illetve a velük alaposan feltehetően bűnös kapcsolatot fenntartó személyre korlátozott –, lényegében ilyen irányú személyi korlátozás nélkül alkalmazható. Ezzel összhangban az engedélyezéshez nem feltétlenül szükséges az sem, hogy az érintett személyazonossága a hatóság előtt pontosan ismert legyen. Mindebből következik, hogy a titkos információgyűjtés határideje az alkalmazott eszközzel összefüggésben vizsgálандó és vizsgálható, normaszinten csak ezen keresztül szabályozható, a hatóságokon csak e vonatkozásban kérhető számon. A bűnüldözési érdek és az alapjogok összhangját ez esetben az elrendelés alapját képező cselekmények körének törvényi meghatározása, az alkalmazás határidejére vonatkozó rendelkezések, a bírói engedélyezés és bírói hatáskörbe utalt hosszabbítás előírása, a megszüntetési kötelezettség, a felhasználhatóság személyi és tárgyi összefüggéseinek előírása, továbbá a feljelentési kötelezettség elmulasztásának eljárásjogi szankcionálása teremti meg.

[68] Az adatok beszerzése tehát e szempontból törvénysértőnek nem tekinthető, ez okból az elsőfokú bíróság által írtakkal szemben, a bizonyítékok kirekesztésére nem lett volna indok, s ennek megállapítása a fentiekben hivatkozott döntések értelmében alkotmányos szempontból sem kifogásolható.

[69] A védelem a korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdésben foglalt haladéktalanság sérelmére is hivatkozott, a törvényszék e védői indítványt is érdemben elbírált, a bíróság hibátlan okfejtésével (ítélet [227]-[230]) az ítéltábla maradéktalanul egyetértett.

[70] A titkos információgyűjtés eredménye felhasználásának a korábbi Be. 206/A. § (1) bekezdés b) pontban foglalt feltételének – vagyis annak, hogy a feljelentési kötelezettségnek haladéktalanul eleget tettek-e – vizsgálata körében is irányadónak tekinthető a 74/2009. számú BK vélemény III. pontjához adott indokolás. Ez részletesen kifejti, hogy a törvény szövegében szereplő „haladéktalanság” minden egyes ügyben külön értékelendő, nincs erre meghatározott konkrét időtartam, az függ az ügy jellegétől, bonyolultságától, a feldolgozásra váró adatmennyiségtől, melyből ki kell válogatni a titkos információgyűjtés célja szempontjából érdektelen vagy az ügyben nem érintett személyre vonatkozó adatokat is. Az irreleváns információk kiszűrése után a feljelentés szempontjából releváns adathalmaz további elemzésére bizonyos idő mindenképp szükséges, ennek körében a kollégiumi vélemény több szempont körültként vizsgálataát írja elő (a releváns adathalmaz elégséges-e a korábbi Be. 201. §-ában meghatározott és az engedélyben feltüntetett bűncselekmények valamelyikére vonatkozó gyanú megállapításához; a bűncselekmény elkövetésére utaló adatok azzal a személlyel kapcsolatba hozhatók-e, akikre nézve az információgyűjtés engedélyezett volt; az adatok az engedélyben nem szereplő más személy bűncselekményének bizonyítására is felhasználhatók-e).

[71] Ahogy arra már a Kúria több eseti döntésben (pl: BH+ 2014.3.97.) is rámutatott, a feljelentési kötelezettség megtételének haladéktalansága nem eredményezheti abszolút, de relatív határidő meghatározását sem, az nem pusztán az engedélyben megjelölt határidő lejártá és a feljelentés teljesítése közötti időtartam alapján, hanem az információmennyiség tényleges tartalmi megismerésének, feldolgozásának bonyolultsága figyelembevételével ítéendő meg. Az irreleváns adatok kiszűrését követően (melyre egyébként a titkos információgyűjtést szabályozó ágazati jogszabályok a titkos információgyűjtés befejezését(!) követően engednek nyolc napos határidőt) kell még a releváns adatokat abból a célból elemezni, hogy azok egyéb adatokkal együtt elégségesek-e a korábbi Be. 201. §-ában feltüntetett bűncselekmények valamelyike tekintetében a gyanú megállapításához és hogy a bűnüldözési célú információgyűjtés az engedéllyel érintett, illetve más személlyel összefüggésbe hozható-e. Azt is szükséges kiemelni, hogy a törvény nem ír elő folyamatos ellenőrzést, elemzést a beszerzett anyagokkal kapcsolatban, így nincs annak jelentősége, hogy a lehallgatás kezdő időpontja hónapokkal vagy akár egy évvel korábbra tehető. Jelen ügyben az információmennyiség tartalma több szempontból is speciális ismereteket, értelmezést igényelt. Emellett az eljárás tárgyára figyelemmel a beszélgetések során jellemzően előkészületi jellegű cselekmények egyeztetésére kerülhetett sor, melyek ebből kifolyólag feljelentési kötelezettséget nem vonhattak maguk után, s amennyiben ezt követő információcsere történt, a bűncselekmény egyszerű gyanújához szükséges adatok megállapítása a lehallgatási anyag elemzésén túl rendszerint további felderítő tevékenységet igényelt.

[72] A nyomozás elrendelését követő titkos adatszerzésre a II. tényállási pont minden érintettje vonatkozásában törvényesen került sor úgy annak maximális (korábbi Be. 203.§ (5) bekezdés szerinti) tartamát, mint egyéb törvényi feltételeit (korábbi Be. 201.§ (1) bekezdés a) pont) tekintve, így helyesen döntött a bíróságnak, mikor annak eredményét a bizonyítékok körében felhasználhatónak találta. A felhasználás törvényességét támasztja alá a korábbi Be. 206. § (5) bekezdése is, mely szerint annak a bűncselekménynek a bizonyítására, amely miatt a titkos adatszerzést a bíróság engedélyezte, a titkos adatszerzés eredménye valamennyi elkövetővel szemben felhasználható.

[73] A bíróságnak a lehallgatások eredményét hivatalból ismertetve, védői indítványra a hiányzó hanganyagot rögzítő lemezeket beszerezte és illetve ez utóbbiakat a 2020. október 8-i tárgyalás során lejátszotta. Az így rendelkezésre álló leplezett eszközökből származó bizonyítékokat tehát összességében a fentiek szerint törvényesen vonta értékelési körébe.

[74] A bizonyítási indítványok, illetve egyes bizonyítékok kirekesztésére irányuló indítványok előterjesztésére az elsőfokú bíróság az ügy bonyolultságára tekintettel megfelelő határidő tűzésével lehetőséget biztosított, majd azokról a Be. 507.§ (2) bekezdésének megfelelően külön, a 112. számú és 120. számú pervezető végzésekkal döntött, míg az elutasított indítványok indokaira az ítélet indokolásában a Be. 561.§ (3) bekezdés f) pontjában foglalt kötelezettségének eleget téve kitért.

[75] Egyetértett a másodfokú bíróság is azzal, hogy a pénzbefizetésekkel és konverziókkal érintett magyar, illetve külföldi bankok megfelelő szakképesítéssel rendelkező dolgozóinak tanúkénti meghallgatására irányuló indítvány teljesítése a pénzmosás megelőzésére, ellenőrzésére vonatkozó banki szabályok feltárása érdekében teljesen szükségtelen volt.

[76] Azon túlmenően, hogy az elsőfokú bíróság által hivatkozott elfogott telefonbeszélgetések tartalma a banki ügyintézés közreható magatartására utal, a pénz „bűnös” eredetére utaló egyéb körülmények felismerhetősége mellett arra vonható következtetés, hogy az érintett terheltek ennek tudatában és kihasználásával követték el a bűncselekményt. Hogy ez konkrétan mely banki alkalmazottakhoz köthető, közömbös, az meg még inkább az, hogy „általánosságban” milyen szabályok voltak irányadók a banki alkalmazottak esetében a pénzmosási jellegű tranzakciók, banki műveletek észlelésekor (mert tanúbizonyításnak a konkrét ügygel kapcsolatos ismeretekre nézve lett volna helye, ilyenre azonban az adott indítvány sem hivatkozott). A banki alkalmazott pénzmosást lehetővé tevő gondatlan cselekménye vagy mulasztása, hovatovább annak szándékos elősegítése legfeljebb arra alkalmas, hogy az adott terheltek *mellett* a banki alkalmazott felelősségét is felvesse, nem pedig arra, hogy az elmarasztalást kizárja, a felelősség ettől teljesen függetlenül vizsgálható és vizsgálendő volt. Mindezek alapján az indítványozott tanúbizonyítás az ügy előbbre vitelét a legcsekélyebb mértékben sem szolgálja, és nem befolyásolja a vád tárgyává tett cselekmények tekintetében a II.r. vádlott felelősségrevonását sem.

[77] A másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet személyi részét „A bíróság által megállapított tényállás” címet viselő 2. pont elé helyezi át, minthogy az a Be. 561.§ (3) bekezdés b) és c) pontjából következően – noha ez a határozati rész is tényeket tartalmaz – nem képezi a tényállás részét. A személyi körülményeket azzal egészíti ki, hogy a vádlott jelenlegi jövedelmi és vagyoni viszonyai ismeretlenek.

[78] Az elsőfokú bíróság a tényállást (a II.r. vádlottat érintő bevezető részben és a II. tényállási pont kapcsán) a rendelkezésére álló bizonyítékokkal összhangban és teljes mértékben megalapozottan állapította meg, az mentes minden, a Be. 592.§ (2) bekezdésében megjelölt megalapozatlansági hibától, az terhelt2 IIr. vádlott tagadásával szemben álló részében is a bizonyítékok okszerű és törvényes mérlegelésén alapul, így a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[79] Indokolási kötelezettségének az elsőfokú bíróság maradéktalanul, valamennyi bizonyíték pontos megjelölésével és összevető értékelésével, színvonalasan tett eleget.

[80] Bemutatta a II.r. vádlott és a további terhelték vallomását, majd ezek törvényességének alapos vizsgálatát követően tényállási pontonként és a további bizonyítékokkal egybevetve értékelte azokat.

[81] Mérlegelésének rendező elve a Be. 7.§ (4) bekezdésében írt alapelv volt, amelynek maradéktalan szem előtt tartásával bírálta el nem csak a vádlottak bűncselekményben betöltött szerepét, az arra vonatkozó bizonyítékokat, de a felmerülő kétségeket a pénzszállítások tekintetében is minden esetben a vádlottak javára értékelve határozta meg az elkövetési részcselekményeket és az ehhez kapcsolódó elkövetési értékeket is.

[82] Példás bizonyíték-értékelő tevékenységével a másodfokú bíróság mindenben egyetértett, ezért az elsőfokú bíróság helytálló megállapításainak megismétlése helyett a fellebbezési érvekre koncentrálna a következőket emeli ki.

[83] A tényállás II. pontjában részletezett pénzmosás (pénzszállítás) tekintetében az okirati bizonyítékok (banki kimutatások), a lefoglalt járművek kialakítása, a lehallgatási anyagok és az erre vonatkozó ténybeli elismerő tartalmú terhelti vallomások – köztük Terhelt2 II.r. vádlott, és terhelt1, Terhelt3, Terhelt4, Terhelt5, Terhelt8, Terhelt9, Terhelt11, Terhelt12, terhelt14, Terhelt27 és terhelt28 terhelték vallomásai – alapján az elsődleges tények, azaz, hogy pontosan ki, mikor, milyen összegű készpénzt szállított, mikor, milyen összegű befizetések és továbbutalások történtek, különösebb mérlegelés nélkül megállapíthatóak voltak.

[84] terhelt2 II.r. vonatkozásában e körben a legfontosabb bizonyítékok közt kell említeni mindenekelőtt a vádlott ténybeli beismerését. A 2016. január 18-án tett nyomozati vallomásában ugyanis maga is elismerte, hogy tanú16 meglátogatta férjét a lakásukon, pénz szállításában és utalásában kért segítséget a férjétől. Az eurót helység13ból és helység11ből kellett behozni és részben magyar, részben szlovák bankszámlákra befizetni. Az ő feladata ebben a futárok irányítása volt. Olyan is előfordult, hogy tanú16 közvetlenül neki küldött üzenetet, mert nem érte el a férjét, illetve pár alkalommal a pénz átvételében is részt vett, de a futárok díjazást nem ő fizette ki. A banki befizetésekről szóló bizonylatokat ő vette át, és ezen alkalmakkor pár tízezer forintot adott a közreműködőknek. A futárok Terhelt3 és Terhelt4 ismerősei voltak, akik közül többet meg is nevezett a nyomozás során (V. rendű, VIII. rendű, XII. rendű, XIII. rendű, XIV. rendű, XX. rendű és a XXXIII. rendű terhelteket). Beszámolt a helység17ban bérelt lakásról is, és azt is elismerte, hogy az elé tárt lehallgatott beszélgetésekben pénzzállításokról esik szó. (elsőfokú ítélet [235] bekezdés). A bankszámla nyitásokkal kapcsolatban a tárgyaláson elmondta, hogy régóta van saját bankszámlája, és ért az internetes ügyintézéshez is, ebből fakadóan tisztában volt azzal, hogy mi a számlanyitás menete. Személyesen két alkalommal segédkezett másoknak számlanyitásban, el is ment velük, de az az állítás nem minden alkalommal volt jelen, mert például Terhelt12nak és terhelt14nek elég volt elmagyarázni a bankszámlanyitás folyamatát, nem kellett őket elkísérnie. Terhelt3 számláival kapcsolatban azt mondta, hogy egyértelmű, hogy ha egy bankban valaki számlát nyit, akkor a fölött ő rendelkezik. Nem vitatta azt sem, hogy Terhelt3rel két alkalommal elment helység14ba bankszámlát nyitni.

[85] Alapvetően tehát maga sem tagadta a pénzzállítások tényét, az ebben való közreműködésének módját, miként a bankszámlanyitásokban történő segítségnyújtást sem. Védekezése inkább arra irányult, hogy a pénzek, amelyek szállításában közreműködött, legális üzletből, ruha-kereskedelemből származtak, ő állítása szerint így tudta.

[86] A pénzzállítások szervezése, a futárokkal történő kapcsolattartás, majd a pénzek futároktól történő átvétele, a kifizetésük, aztán a „smurfing” tevékenység (vagyis a pénzek szétoztása a bankokba történő befizetés céljából) kapcsán a vádlott instrukciói és a számlanyitások kapcsán a közreműködését jellemző magatartás vonatkozásában terhelte őt férje, az I.r. vádlott, mikor elmondta, hogy a pénz a futároktól ő és a felesége vette át, továbbá, hogy házastársát többször megkérte a futárokkal való kommunikációra is. (elsőfokú ítélet [232] bekezdésben irathűen idézett vallomás).

[87] Szintén ugyane körben terhelő vallomás tett rá nézve Terhelt3 III.r. terhelt. (elsőfokú ítélet [238]-[241] bekezdésekben irathűen idézett vallomás). Jóllehet, e vádlott is arra hivatkozott, hogy abban a hiszemben járt el, és terhelt1ék is azt állították neki, miszerint a pénzek legális kereskedelemből származnak, a történeteket érintően a terhelti vallomás jórészt összhangban volt a tevékenységüket szervező terhelt1 házaspár vallomásával.

[88] Terhelt4 IV.r. terhelt előadta, miszerint mindenki tudta, hogy a cselekményeik háttérében az terhelt1 házaspár állt, és hogy minden egyes utalásról a II.r. vádlottól bizonylatot kapott (ítélet [244] bekezdése).

[89] S végül Terhelt12 XII.r. terhelttől is fontos adatok származtak a vádlottra nézve, aki részletesen elmondta, hogy milyen feladatai voltak az terhelt1 házaspártól átvett pénzüsszegek banki befizetése és konvertálása kapcsán. Kiemelte, hogy miután a pénzt a meghatározott bankban befizette, egyedi konverziós árfolyamot kellett kérnie egy másik ügyintézőtől, amiről telefonon tájékoztatta terhelt30t (azaz az I.r. vádlottat) vagy a feleségét, és csak az általuk megfelelőnek tartott átváltási árfolyam esetén indíthatta el az átvezetést, ha pedig ez nem volt megfelelő, mindaddig várnia kellett újabb egyedi árfolyam kérésével, amíg az I.r. terhelt vagy a II.r. vádlott az átváltáshoz hozzá nem járult. A pénz dollár-alapú számlára történő átvezetése után még aznap visszament a swift igazolásért, ami tanúsította, hogy a pénz elutalásra került, és megérkezett egy másik, vietnami számlára, ő maga úgy vélte, hogy az átutalást az terhelt1 házaspár valamelyik tagja indította, mivel az igazolásokat is nekik adta oda, ugyanis vagy a bank előtt várták, vagy budapesti lakóhelyükre kellett elvinnie. Azt is mondták neki, ha bárki rákérdezne, hogy miért fizet be magánszemélyként ekkora összegeket, és miért váltja át dollárra, mondja majd azt, hogy használt ruhákkal kereskedik és dollárban kell kifizetnie az eladót. E vallomás nem csak a II.r. vádlott cselekvőségére nézve szolgált bizonyítékkal, de már konkrét adatokat tartalmaz arra is, hogy a pénz eredetére nézve a ruhakereskedelem csak ürügy lehetett, azt tényszerűen a XII.r. terhelt maga sem így tudta, és vallomása szerint „nem is akart tudni” az eredetéről.

[90] A felhasznált telefonbeszélgetések a terhelti vallomásokon túl a pénzszállítások idejére, számára, az abban résztvevő személyekre további bizonyítékkal szolgáltak, hasonlóképpen a végrehajtás egyes jellegzetességeire is.

[91] Az elkövetési értéket is gondos bizonyítékértékelés útján határozta meg az elsőfokú bíróság.

[92] A pénzbefizetések (azok összege és a befizető személyazonossága) vonatkozásában aggálytalan okirati bizonyítékok (különösen banki iratok, szerződések, számlaforgalmi kimutatások) álltak rendelkezésre, míg a pénzszállítások összecszerűségét illetően a vádlotti vallomásokból és a lehallgatási anyagokból feltárható gyakorisága, továbbá a II/8. tényállásban a XX.r. és XXI.r. terhelt tettenérése folytán lefoglalt egyszeri összeg egybevetése alapján hibátlanul, és a Be. 7.§ (4) bekezdésében írt bizonyítási szabály maradéktalanul érvényesítésével állapította meg a törvényszék. Minden esetben helytállónak találta a másodfokú bíróság azt az elsőbírói következtetést, hogy az elkövetési érték a pénzszállításokban részt vett és a befizetésben közreműködő vádlottak esetében is meghaladta az 50.000.000 forintot

[93] Az ügyben inkább az igényelt bizonyíték-összevetési és az így megállapítható tényekből további logikai következtetések levonására irányuló műveletet, hogy a másodlagos, azaz a tudati tényeket megítélhesse a bíróság, közelebbről, hogy felismerhető volt-e a II.r.

vádolt számára is az, hogy a neki (és az I.r. terheltnek) a Magyarországra szállított, magyarországi és helységi bankokba euróban befizetett majd dollárra átkonvertáltatott, vagy eleve dollárban befizetett összegek nem legális üzletből, hanem bűncselekmények elkövetéséből származnak, és a vád szerint neki felrótt (egyébként általa sem vitatott) magatartást ilyen bűnös tudattartalom mellett fejtette-e ki.

[94] Ennek kapcsán elsődlegesen is abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy milyen mélységben szükséges az előcselekmény bizonyítása, és e tekintetben az elsőfokú bíróság kifogástalan álláspontra helyezkedett. Az erre vonatkozó indokok szükségtelen megismétlése helyett a másodfokú bíróság az alábbiakat fűzi az elsőfok bíróság érveihöz:

[95] A Varsói Egyezmény 9. § (5) bekezdése szerint „minden Szerződő Fél biztosítja, hogy az alaphűncselekménnyel kapcsolatos előzetes vagy egyidejű ítélet nem előfeltétele a pénzmosással kapcsolatos ítéletnek.”. Emellett az egyezmény angol nyelvű indokolása – szó szerinti fordításban – kimondja azt is, hogy: „100. Az (5) bekezdés a pénzmosás miatt indult büntetőeljárások egy másik, jelentősebb problémáját célozza meg, amely több ország értékelése során is felmerült, miszerint [jogerős] ítéletre van szükség a pénzmosás előcselekményét illetően ahhoz, hogy a pénzmosás ügyében el lehessen járni. Az Egyezmény most arra kötelezi a Tagjait, hogy biztosítsák azt, hogy sem egy előzetes, sem egy egyidejű, az előcselekmény miatt történő elítélés nem lehet feltétele a pénzmosás miatti elítélésnek. Ezen Egyezmény szövegezőinek az (5) bekezdéssel kapcsolatos álláspontja szerint egy pénzmosás miatt indult büntetőeljárás során lehetővé kell tenni az (akár belföldi akár külföldi) előcselekménynek a közvetett [szó szerint: körülményi, a körülményeken alapuló] vagy egyéb bizonyítékok alapján történő megállapítását. Ezt a szövegezők lényegesnek tekintették, mivel egy ilyen [az előcselekmény miatti] elítélés igénye gyakran megakadályozta a pénzmosás, mint önálló bűncselekmény miatti büntetőeljárás lefolytatását – különösen harmadik személyek által mások részére elkövetett pénzmosások esetében.”

[96] Mindezekre figyelemmel, mivel – a magyar hatóságokra is kötelező Varsói Egyezmény indokolása szerint – *a közvetett, azaz a csupán körülményeken alapuló bizonyítékok* is elégségesek, vagyis e cselekmény miatt akár már önmagában egy feljelentés vagy jelzés – jogerős ítélet, sőt akár vádemelés hiányában – is kellő alapot szolgáltat annak a következtetésnek a levonására, hogy a pénzmosás alapjául szolgáló előcselekmény megvalósult. A bírói gyakorlat szerint a pénzmosás megállapításához elvárt sajátos bizonyossági szinthez nem szükséges a korábbi előcselekményt a hatóságoknak perrendszerűen bizonyítaniuk, e helyett annak bizonyítása is elegendő, hogy az elkövető tisztában volt az elkövetési tárgy eredetével, azzal, hogy a pénzmosás tárgyaül szolgáló dolog forrása csakis büntetendő cselekmény lehetett. Az előcselekménnyel összefüggésben tehát elegendő azt bizonyítani, hogy a pénzmosás elkövetési tárgya – a terhelt által tudottan – valamilyen büntetendő cselekményből származhatott. A pénzmosással összefüggésben a büntetőjogi felelősség megállapíthatóságának nem akadálya így tehát az sem, ha az előcselekmény pontos jogi minősítése, illetve az elkövető konkrét személye nem határozható meg. Ez a gyakorlatban azzal jár együtt, hogy maga az előcselekmény nem a kétséget kizáróság, hanem „az észszerű kétséget kizáróság” szerinti bizonyítást követeli meg, amely a bizonyosság olyan szintje, amely a terhelt bizonyítékok egyszerű túlsúlyában mutatkozik meg.

[97] Az ezzel ellentétes védelmi álláspont, és még a fellebbezésben is hangsúlyozott érvek helytelenek, ezért a másodfokú eljárásban sem vezethettek eredményre. Így semmilyen jelentősége nem volt a vádiratban megjelölt – kábítószer-kereskedelem kapcsán született – bírósági ítéleteknek, sőt, semmilyen ítéletnek, emellett a tanú17 és tanú18 nevű, avagy az előcselekményben közreműködő más személyek cselekvőségének. Mindezek ugyanis az előcselekmény fentiekben részletezett, és a jelen ügyben elvárt bizonyítás szintjét lényegesen meghaladják, nem is kellett tudnia a vádlottaknak azt, hogy az mely törvényi tényállás szerinti bűncselekmény, vagy hogy a kettős büntethetőség fennáll-e vonatkozásában.

[98] Az előcselekményt és a vád tárgyává tett cselekmények előzményeit, azok más (részben külföldön felelősségre vont, részben ismeretlenül maradt lehetséges elkövetőtársakhoz fűződő) kapcsolódási pontjait feltárva az elsőfokú bíróság az helység8 helység8 Kábítószer-ellenes Hivatala tájékoztatásának tartalma, valamint az helység8 igazságügyi hatóság jogsegély keretében megküldött iratai, köztük név34 ügynök vallomása alapján helyesen rögzítette, hogy tanú16 2014. november 23-i letartóztatásáig kábítószerből származó pénz „tisztára mosásában” működött közre, amely során Magyarországon – a kétséget kizáró módon beazonosított – Terhelt1 I.r. terhelttel és egy tanú33 nevű magyar hölgygel (a II.r. vádlottal) dolgozott együtt.

[99] A II.r. vádlott és társa, az I.r. terhelt vallomásaikban maguk sem tagadták a tanú16-jal hosszabb ideje fennálló – a egyéb1hoz kapcsolódó – ismeretségüket, és azt sem, hogy tanú16 kérésére kapcsolódtak be a külföldről történő dollár, majd 2012-2013-tól euró szállításába, bankszámlára történő befizetésébe.

[100] Mindezek alapján tehát kétségtelen tény, hogy tanú16 által szervezetten, és nem vitásan a II.r. vádlott (és I.r. terhelt) vádlott közreműködésével Magyarországra szállított, majd itt, illetve külföldön bankszámlákra befizetett (ott konvertált), végül tovább utalt pénzüsszegek kábítószer-kereskedelemből származtak, ezen előcselekmény és a vád tárgyává tett pénzmosás közötti közvetlen kapcsolat a védelmi okfejtés ellenében kétséget kizáróan igazolható volt. A konkrét bűncselekmény törvényi tényállását azonban a már kifejtettek alapján a vádlottaknak – szemben a védelem álláspontjával – már nem kellett felismerniük, egyedül a pénz bűncselekményi eredetét kellett látniuk, azaz a bizonyítás központi eleme az volt, hogy erről *tudtak-e*, avagy *a körülmények alapján* fel kellett-e ezt ismerniük (és nem azt, hogy konkrétan, egyedileg meghatározottan kik által, mikor, hol, milyen jellegű bűncselekmény volt az, amelyből származó pénz ezen eredetének elfedésében közreműködtek).

[101] Ennek kapcsán a II.r. vádlott azon érdemi védekezését, amely szerint a pénz bűnös eredetéről nem volt tudomása, sőt, abban a tudatban vett volt, hogy a szállított pénz legális eredetű, konténeres ruhák kereskedelméből származó bevétel, az elsőfokú bíróság ítéletében meggyőző érveléssel cáfolta. A II.r. vádlott és Terhelt1 vallomásában megjelenő (és más terheltnek által is átvett) legális ruhakereskedelemre vonatkozó adat az eljárásban nem merült fel, ilyen utalást a lehallgatási anyag sem tartalmaz, megjegyezve, hogy ez a tevékenység sem tanú16 Ttanú16 tanú16, de az I.r. terhelt magyarországi vállalkozásához sem köthető. Ugyanígy semmilyen más legális üzleti kapcsolat fennállására egyik vádlottal kapcsolatban sem merült fel adat.

[102] Helytállóan mutatott rá arra is, hogy a pénz bűncselekményi eredetéről az irányító-vezető szerepet betöltött I.r. terhelte és házastársa, terhelte II.r. vádlott kifejezetten tudtak, ismerve további olyan többlet-adatokat is, amelyeket a büntetőjogi felelősségre vonásuk nem kíván meg (így az előcselekmény jellegét és egyes konkrét elkövetőit is, továbbá a pénzmosást szervező, és az előcselekményt elkövetőkhöz is kapcsolódó tanú16-t is), míg a III.r. és IV.r. terheltek – akik szintén irányítási-szervezői szinten álltak -, s a további, pénzzárlásban és pénzbefizetésben részt vett elítéltek a körülmények alapján ezzel maradéktalanul tisztában voltak.

[103] Az ítélet [312], [348], [349], [360], [364] bekezdésében részletesen is bemutatott, a II.r. vádlottat közvetlenül érintő lehallgatási anyagok és bizonyos terheltek – Terhelte8, Terhelte9, Terhelte27, Terhelte5 – vallomásai is tartalmazzanak arra utalást, hogy tisztában voltak tevékenységük illegális (bűncselekményi) jellegével.

[104] Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság a pénzzárlással kapcsolatban annak gyakoriságára, az összeg nagyságára, a rejtékhelyes zárlat tényére, a pénz átadásának helyszínére, módjára tett megállapításai is egyértelműen kizárják a jogszerű eredettel összefüggő érveket, s ha ezzel a zárlatban közreműködők tisztában voltak, még kevesebb kétely fűzhető ehhez a magasabb szinten tevékenykedő szervező feladatokat ellátók esetében.

[105] Logikusan mutatott rá arra is a törvényszék, hogy a nagyösszegű készpénz tényállásban leírt módon történő zárlatára a külföldi kereskedő pénztulajdonosok bizalmatlansága ésszerű magyarázatul nem szolgálhat, ellenkezőleg: inkább fokozott kockázatot jelent, mint ahogy a pénzügyi pénzmozgatás kiadásainak ilyen módon történő csökkentése sem lehet realitás, hiszen a több futár és befizető díjazása, valamint a szervezésben közreműködő terhelte II.r. vádlott, továbbá az I.r., a III.r. és IV.r. terheltek jutaléka, a konverziós költségek összességében a banki kiadásokhoz képest további ésszerűtlennek tűnő, nagyságrendileg is bizonyosan magasabb többlet-ráfordításokkal jártak. Nem is szólva arról az egyszerű tényről, hogy végül a pénz ténylegesen mégiscsak bankszámlákon kötött ki.

[106] A bankszámla-nyitásokkal kapcsolatban pedig vitathatatlan, hogy a beszerzett terheltek saját nevükre vagy az irányításuk alatt álló cégek nevében nyitottak számlát, de más kérésére, vagyis az egyértelműen nem a saját céljaikat szolgálta, nem az érdekkörükben merült fel annak szükségessége. Továbbá a hozzáférést biztosító belépési azonosítók sem voltak a birtokukban, ezen felül a befizetett összegek kirívóan magas összege, majd annak átkonvertálása is – melyre nézve minden esetben hozzájárulást kellett kérniük telefonon – egyértelműen a tevékenységük felismerhetően illegális volta utal.

[107] A pénzmosásért való felelősséget teljes mértékben megalapozta, hogy a befizetett összegekkel ténylegesen nem a befizetők, hanem valaki más (általuk még csak nem is ismert személy) rendelkezett, szinte azonnal távol-keleti bankszámlára tovább utalásra kerültek, amely a pénz eredetét követhetlenné tette. A pénzmosás elkövetőjének ez a kifejezett célja, függetlenül attól, hogy kinek a hasznaként jelentkezik, amelyet minden ebben közreműködőnek szükségszerűen tudnia kellett.

[108] Mindezek alapján az a vádlotti védekezés, hogy nem volt számára felismerhető, hogy magatartása bűncselekmény elkövetéséből eredő dolog (vagyon) eredetének elleplezését szolgálja, nem foghat helyt.

[109] Terhelt3 III.r. terhelt hívásainak lehallgatásából egyértelmű, hogy nem csak tudomással bírt a pénzüsszegek eredetéről, hanem azok szállításának szervezésében maga is részt vett, és rokonságába tartozó személyeket is bevont. E terhelt ténybeli beismerő vallomásából kitűnik, hogy tulajdonképpen az általa ajánlott üzlettársának tartozása fejében „kellott” bekapcsolódnia a pénzüszállításokba, melynek konspiráltságáról is beszámolt, ismerte az európai pénzümosást szervező tanú16-t is, így minden létező körülmény alapján nem csak felismerte, hanem kétségtelenül tudott a pénz forrásáról, annak konkrét adatait is ismerte.

[110] A díjazást érintően a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján – ahogyan azt a törvényszék is hibátlanul megállapította tényállásában – a pénzüszállítások után csak az I.r. és II.r. terhelt kapott %-ban meghatározott jutalékot a megbízóktól (elsőfokú ítélet 97. oldal 2. pont), míg III.r. és IV.r. terheltek pontosan meg nem határozható pénzüsszeget és költségtérítést kaptak. A futárok és pénzübefizetők (vallomásaik szerint) ehhez képest fix összegű díjazásban részesültek, amely 50-70.000 forint közötti összeget tett ki. Az e körben tett ténymegállapítások is pontosak és irathűek.

[111] Az pedig, hogy a szállított összegek nem egyeztethetők össze a befizetésre került összegekkel az említett jutalékok és egyéb költségek, díjazások figyelembevételével azért nem jelentkezik ellentmondásként, mert egyrészt a szállított pénz összegszerűen nem minden esetben, legfeljebb csak nagyságrendileg volt megállapítható, így a pontos összegben megjelölt értékek önmagukban nem adhattak alapot az egyes terheltek terhére írható összeg megállapítására. Másrészt a pénz felosztásra is került a befizetők között, így pontos számítások a szállított és befizetett összegek megfeleltethetősége tekintetében matematikai műveletekkel nyilvánvalóan nem végezhetők.

[112] Az elsőfokú bíróság ítéletében a „becenév2” álnévű személyt tanú16 személyével kifejezetten nem azonosította. A lehallgatott telefonbeszélgetések között valóban előfordul olyan, amely felveti ezt az összefüggést (pl. a [312] bekezdésben feltüntetett 2014. április 3-i beszélgetés), további tény, hogy a II.r. vádlott és az I.r. és III.r. terheltek a telefonbeszélgetésekben „vietnámi”-ként emlegetett személyt a vallomásaikban tanú16-jal azonosították. Arra van okirati bizonyíték ezen felül, hogy a vietnámi elfogására 2014. november 23-án került sor (elsőfokú ítélet irathú megállapítása a [307] bekezdésben), és hogy ezen időpont után a tényállás szerint egyetlen pénzüszállítás vagy pénzübefizetés sem történt. Ezek az összefüggések felvetik az azonosságot, de vannak ellene szóló érvek is: így az, hogy tanú16 az helység8 helység8ból szervezte a pénzümosást, míg a vádlottak helység9ban (jellemzően helység11ban) vették át a pénzü, az pedig szinte bizonyos, hogy Dél-helység8ból helység9ba több elkövető is szállíthatta a pénzü (mint ahogyan a magyar vonal is láthatóan széles elkövetői kört ölelt fel), vagyis tanú16-on kívül más személyek is továbbíthatták a pénzü a szállítóknak. Emiatt sincs jelentősége annak a körülménynek a jelen ügy szempontjából, hogy milyen tényállás mellett marasztalták el az Amerika helység8ban tanú16-t, de az emellett is számtalan tényezőtől függhet, hogy mely időszakot, milyen cselekményt rónak fel egy büntetőeljárásban az elkövetőnek, kiváltképpen olyan eljárásban, mint amely tanú16 esetében is felmerül (amelyben nevezett együttműködött az helység8

hatóságokkal a felderítésben). Az, hogy csak 2014. január 11-ig terjedt a neki felrótt pénzmosási elkövetési idő, nem szakítja meg az előcselekmény és a vád tárgyává tett pénzmosás összefüggését, minthogy 2014. novemberéig a jelen ügyben érintett terhelti kör tényszerűen folytatta a pénzzállítási tevékenységét (feltehetően továbbra is a vádlotti vallomásokból és a lehallgatási anyagokból is felismerhető és azonosítható tanú16 közreműködésével), és nem relativizálja a pénz bűnös eredetére vonatkozó tudattartalomra tett helyes megállapításokat sem. A 2014. januárja és november vége közötti időben éppúgy bűncselekményből származó pénzek eredetének elleplezése történt, ugyanazon elkövetői szervezetben, és ennyi – a tudattartalom megléte esetén – éppen elegendő a büntetőjogi felelősségrevonáshoz.

[113] A pénzbefizetésekkel kapcsolatban a bankok „közreható” magatartásának értékeléséről a másodfokú bíróság a bizonyítási indítványok elutasítása körében már beszámolt, ezt e helyen azzal egészíti ki, hogy a lehallgatási anyag I.r. terheltet érintő részéből feltárhatóan a szervezésben, irányításban részt vevő vádlottak – ideértve terhelt2 II.r. vádlottat is – tisztában voltak az ezt megkönnyítő körülményekkel, és ezt felhasználva választották ki a befizetés szempontjából kisebb kockázattal járó pénzintézeteket.

[114] Végül a bűnszervezet ténybeli alapjait az erre vonatkozó bizonyítékok törvényes és logikus értékelésével állapította meg a törvényszék az ítéleti tényállásban. A felhasznált telefonbeszélgetések a terhelti vallomásokon túl további bizonyítékkul szolgáltak a szervezett és konspirált működés jellegzetességeire (az irányítási és végrehajtási szintekre, az utasításokra, azok teljesítésére) is.

[115] A bűnszervezetben elkövetés megállapítása a pénzmosás tekintetében tényekből vont helyes jogi következtetés eredménye, melyet az elsőfokú bíróság az erre vonatkozó bizonyítékok megjelölésével gondosan megindokolt.

[116] A pénzzállításra szervezett elkövetés csúcsán tanú16 állt, a szervezési feladatokkal I.r. terheltet bízta meg, aki ebbe a feleségét – a II.r. vádlottat – is bevonta, majd a bizalom kialakulását követően az egyes feladatokat Terhelt3re és terhelt4ra bízta, akik a futárokkal, pénzbefizetőkkel tartották a kapcsolatot, őket megfelelő utasításokkal látták el, mint ahogy ők az irányító I.r. terhelttől és a II.r. vádlottól kapott utasításoknak megfelelően jártak el, majd számoltak el irányukba a beérkezett pénzüsszegekkel. Indokoltan mutatott rá arra is az elsőfokú bíróság, hogy éppen a pénzzállítások módja, az összegek nagysága és nyilvánvalón a szervező Terhelt3 személyi felelőssége indokolta azt, hogy futárként, befizetőként olyan rokonokat, ismerősöket vont be, akiket jól ismert és bennük megbízhatott.

[117] Ahogyan azt az elkülönített ügy ítélete is rögzítette, egyedül a XXXIV.r. terhelt esetében nem volt igazolható, hogy felismerhette azt, hogy bankszámlára történő befizetéseivel egy fokozott szervezettséggel működő elkövetői csoport tevékenységéhez kapcsolódik, mivel ő kizárólag az V.r. terhelttel – a vejével - állt kapcsolatban, az ő kérésének eleget téve fizette be a tőle átvett, de egyébként kirívó összegű, így egyértelműen illegális eredetű eurót.

[118] Mindezek alapján összességében az terhelt2 II.r. vádlott védőjének a bizonyítékok törvényes mérlegelését támadó, eltérő tényállás megállapítását célzó fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[119] Az irányadónak tekintendő tényállásból terhelt2 II.r. vádlott bűnösségére vont következtetés ezért okszerű.

[120] A bűncselekmény jogi minősítése során az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy az elkövetés és elbírálás között jelentős anyagi jogi változás következett be. A 2020. december 31-ig hatályban volt Btk. rendelkezéseihez képest az elkövetési tárgy lehetséges köre kiszélesedett (dolog helyett vagyon); az előkészület generálisan büntetendővé vált; az orgazdaság tényállásával való kollízió nem releváns már, mivel az orgazdaság megszűnt önálló bűncselekménynek lenni, a pénzmosás magában foglalja; a korábbi bűnpártoló jellegű pénzmosás bűnpártolástól való elhatárolása egyértelmű lett. A saját cselekményből származó vagyonra elkövetett pénzmosás nem önálló alakzat, a Btk. 399. § (1) bekezdése szerinti pénzmosás követhető el ilyen vagyonra; leplező (elfedő) célzatú (2) bekezdéses pénzmosásnál az alapcselekmény elkövetőjének esetleges részvétele a pénzmosásban az (1) bekezdésben meghatározott alakzathoz járuló bűnrészességgként értékelhető, azonban a (3) és (4) bekezdéses pénzmosásnál a bűnrészesi közreműködés elvárhatóságot kizáró okot testesít meg és így büntetlenséget eredményez.

[121] A pénzmosásnak négy szándékos változata van: a más vagy az elkövető által elkövetett büntetendő cselekményből származó dologra, eredetleplezési célzattal elkövetett pénzmosás [Btk. 399. § (1) bekezdés] – ez a valódi pénzmosás (dinamikus pénzmosás). A másik a valódi pénzmosásra (saját vagy más alapcselekményét követően) irányuló előkészületi jellegű cselekmény sui generis büntetendő alakzata; azaz az (1) bekezdés szerinti bűncselekmény elkövetése céljából történő előzetes vagyontranszformáló cselekmények [Btk. 399. § (2) bekezdés]. A Btk. 399. § (3) bekezdés szerinti (saját vagy) más által elkövetett büntetendő cselekményből származó vagyonra elkövetett speciális cselekmény, ami a vagyonekobzás és a vagyonvisszaszerzési eljárás megghiúsításával kapcsolatos, lényegében a bűnpártolás egy speciális esetének tekinthető. A negyedik fajta szándékos pénzmosás olvasztotta magába az orgazdaság korábbi magatartásait, ez kizárólag a más által elkövetett büntetendő cselekményből származó vagyonra követhető el [Btk. 399. § (4) bekezdés].

[122] Az elsőfokú bíróság nagyon szemléletesen, táblázat szerkesztése útján mutatta be a pénzmosás tekintetében az elkövetéskor és elbíráláskor, az orgazdaság tekintetében értelemszerűen az elkövetéskor hatályos Btk.-nak a bűncselekményi értékhatárok alapulvételével irányadó büntetési tételkereteit, majd ezek elemzésével helyesen mutatott rá arra, hogy terhelt2 II.r. vádlott vonatkozásában a főszabály szerinti (elkövetéskori) törvény eredményezi a kedvezőbb elbírálást.

[123] Itt kell azonban azt is megjegyezni, hogy tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a bünszervezetben elkövetést a minősítésnél és nem a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezések körében jelölte meg (BH.2009.96.). A bünszervezetben elkövetés ugyanis nem

a különös részi minősítő körülmény, hanem a Btk. Általános részének IX. fejezetébe tartozó büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezés. Erre is figyelemmel – túl azon, hogy a jogi minősítésből azt nyilvánvalóan mellőzni kellett – a másodfokú bíróság az erre vonatkozó további jogi indokait a későbbiek során, a büntetés kiszabásának értékelésénél fejteti ki.

[124] A tényállás II. pontjában részletezett pénzmosás tekintetében az elsőfokú bíróság helyes jogértelmezéssel, az elkövetéskori és elbíráláskori törvény rendelkezéseivel összhangban fejtette ki jogi álláspontját, melynek eredményeként helyes jogi minősítést alkalmazott.

[125] Így a kizárólag e tényállással érintett terhelt² II.r. vádlottnak, aki nem csak megszerezte a bűncselekményből származó pénzüsségeket, hanem szervezőként, irányítóként annak eltitkolása érdekében a pénzügyi szolgáltatások igénybevételét is irányította, azzal kapcsolatos döntéseket meghozta – az elbíráláskori Btk. rendelkezéseit alapul véve – a Btk. 339.§ (1) bekezdés a) pont aa) alpontja szerinti dinamikus pénzmosás bűntettében történő megállapítása helytálló.

[126] Az elsőfokú bíróság a folytatólagosság és üzletszerűség kérdésében helyesen foglalt állást, és helyes volt az elkövetői minőség meghatározása is.

[127] A futárok instruálása, külföldön szálláshely biztosítása, kapcsolattartás, a bankszámlanyitásokban történő közreműködés még valóban csak (felbujtói/bűnsegédi) magatartásokként értékelhetők, de a II.r. vádlott pénzek átvétele (megszerzése) kapcsán kifejtett, irányadó tényállás szerinti magatartása, annak szétoztása banki befizetések céljából (mely eredetleplezés érdekében pénzügyi szolgáltatások igénybevételében öltött testet) már belépett a pénzmosás törvényi tényállásának keretei közé, így helyes volt az elsőfokú bíróság álláspontja abban is, hogy a II.r. vádlott az I.r. terhelttel szándékegységben a bűncselekményért társtettesként felel.

[128] Mielőtt a másodfokú bíróság az alkalmazott joghátrányokra rátérne, e helyen, vagyis a büntetés kiszabása körében kell visszatérni a bűnszervezet kérdéskörére. Amint arra a másodfokú bíróság a fentiekben már utalt, annak ténybeli alapjaival egyetértett, így ebből következően azzal is, hogy mely vádlottak esetében és miért látott okot annak megállapíthatóságára, és ki (a II. tényállás esetén tanú¹⁰) volt az, aki kívül esett a szervezett bűnelkövetés körén.

[129] A 2019. évi LXVI. törvény 107. §-a módosította a Btk. bűnszervezet fogalmára adott értelmező rendelkezést. Eszerint bűnszervezet a legalább három személyből álló, hosszabb időre, hierarchikusan szervezett, konspiratíván működő csoport, amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése. A módosítás 2019. július 10. napján lépett hatályba. A korábban hatályban volt 459. § (1) bekezdés 1. pontja szerint bűnszervezet a három vagy több személyből álló,

hosszabb időre szervezett, összehangoltan működő csoport, amelynek célja ötévi vagy ezt meghaladó szabadságvesztéssel büntetendő szándékos bűncselekmények elkövetése.

[130] Az elsőfokú bíróság kifogástalan indokolással vezette le a [450]-[451] bekezdésekben, hogy a II. tényállási pontban írt cselekmények elkövetése során az I.r. terhelt és terhelt2 II.r. vádlott által közösen működtetett bűnszervezet jött létre, az ítéltábla minden egyes megállapításával egyetértett.

[131] A II.r. vádlott és védője e tekintetben azzal is érvelt, hogy a vádlottnak nem volt tudomása arról, hogy bűnszervezet jött volna létre. A ezzel szemben megállapított irányadó tényállás szerint ugyanakkor a vádlott már a kezdetektől ismerte az ezt megalapozó körülményeket: jelen volt, mikor tanú16 felkereste őket, ismerte annak okát és célját, a vele való megállapodással arra a feladatra vállalkoztak, hogy megszervezik és azután működtetik a pénzszállító hálózatot, majd ezt követően ebben maga is tevékenyen részt vett. Mindez – a vádlott bűnös tudattartalma mellett, amely egyértelműen magában foglalta annak ismeretét, hogy az így végrehajtott cselekmények során bűncselekményből származó pénzek szállításában, majd befizetésében, és továbbutalásában vesznek részt – vitán felül megalapozza a bűnszervezet létevel kapcsolatos ismereteit is, melynek ráadásul maga nem csak egyszerű tagja, hanem vezetője, irányítója is volt egyben.

[132] Ez a magatartása messze meghaladja a bűnszervezetben elkövetés bírói gyakorlatban kimunkált minimumkövetelményét, hiszen ez megállapítható akár már akkor is, ha az elkövető csak időszakosan és eseti jelleggel, vagy csak egy részelemet biztosítva csatlakozik a szervezet működéséhez. A bűnszervezetben elkövetés megállapítható azzal szemben is, aki – eseti jelleggel – egyetlen cselekményt valósít meg akár tettesként, akár részesként, ha tudata átfogta a bűnszervezet tárgyi ismerveit. [BH2019. 259.].

[133] A büntetés kiszabása körében figyelembe vett bűnösségi körülményekről az elsőfokú bíróság valóban összefoglalóan és nem minden esetben konkrét vádlottakhoz köthetően jelölte meg, ezért e tényezőket a másodfokú bíróság terhelt2 II.r. vádlottra vonatkoztatva az alábbiak szerint pontosította:

[134] Az időmúlást, mint nyomatékos enyhítő tényezőt az elsőfokú bíróság indokoltan értékelte az ügyben, és ennek indokait az ítélet a Be. 564.§ (4) bekezdés a) pontjának megfelelően tartalmazza. A másodfokú bíróság további enyhítő körülményként értékelte az elsőfokú ítélet meghozatala óta bekövetkezett közel 3 éves időmúlást. Ez – bár csekélyebb súllyal, de akkor is – objektíve enyhít, ha annak bekövetkezésének egy részében a vádlott felróható magatartása közrejátszott. Ugyanis a vádlott 2022. júniusi egyiptomi elfogása után újbóli szökéséig (2023. késő őszeig) az egyiptomi hatóságoknak a kiadatási eljárásban tanúsított passzivitása, együttműködésük hiánya okán nem tudott Magyarországra visszatérni, ez a több mint egyéves időmúlás önhibáján kívül következett be, egyúttal az eljárás elhúzódását is – noha nem a hazai, hanem külföldi igazságügyi hatóságok mulasztása miatt – eredményezve, amely további enyhítő körülmény a vádlott oldalán.

[135] A büntetlen előélet ugyancsak nyomatékos enyhítő körülmény, ellenben a társtettesi elkövetés súlyosít.

[136] Egyetértett ugyanakkor a másodfokú bíróság az ügyészi fellebbezésnek azzal az észrevételével, hogy a II.r. vádlott tekintetében további súlyosító körülmény az irányító, vezető szerep, valamint a kitaró elkövetési magatartás, miután e vádlott a XX.r. és XXI.r. terheltek hollandiai elfogását követően is folytatta a cselekményt.

[137] Súlyosító körülmény a pénzmosás kétszeres minősülése.

[138] A kirívóan nagy – azaz a minősítéshez megkívánt alsó értékhatárt többszörösen meghaladó - elkövetési érték szintén a vádlott terhére szól.

[139] A szabadságvesztés büntetés mértékének meghatározásánál az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelt tényezőkön kívül figyelemmel volt a vádlotthoz köthető, és a bűncselekmény adott kategórián belüli tárgyi súlyát mutató elkövetési értékre, továbbá a bűncselekményben betöltött irányító szerepére, ezzel kifejezésre juttatva a II.r. vádlott egyéni társadalomra veszélyességének fokát is.

[140] Az elsőfokú bíróság igen méltányosan járt el, nagy nyomatékkal figyelembe véve az igen jelentős és a vádlott magatartásától független időmúlást, amikor még a bünszervezetben irányító, szervező szerepet betöltő terhelt2 II.r. vádlott esetében is azt a 2 évtől 16 évig terjedő tételkeret 9 évi törvényi középértékét el nem érő mértékben, az I.r. vádlott büntetéséhez is igazodóan állapította meg. Az így megállapított 5 éves tartam vonatkozásában az ítélet belső arányosságát maradéktalanul szem előtt tartotta, ez az időközben bekövetkezett újabb időmúlással a másodfokú eljárásnak a kiadatási eljárással történő megmagyarázhatatlan elhúzódásával változatlanul igazodik a büntetési célokhoz és a büntetés kiszabási körülményekhez, lényeges súlyosításra vagy enyhítésre okot az ítéltábla nem talált, a kisebb mértékű megváltoztatásnak pedig megalapozott tényállás mellett a Be. 605.§ (2) bekezdése értelmében nincs helye.

[141] Kétségtelen, hogy a II.r. vádlott jelenlegi vagyoni, jövedelmi viszonyai nem ismertek, és így a pénzbüntetésnek az elsőfokú bíróság által megjelölt Btk. 50.§ (2) bekezdése szerinti feltételei nem ellenőrizhetők. Ugyanakkor a másodfokú bíróság álláspontja szerint e büntetési nem alkalmazása helyes és törvényes volt, csak éppen nem a törvényhely (2), hanem annak (1) bekezdése alapján, minthogy az a büntetési célok eléréséhez feltétlenül szükséges. A pénzbüntetés elsőfokú bíróság által meghatározott napi tételeinek száma és egy napi tételének törvényi minimumhoz közeli összege törvényes.

[142] A közügyektől eltiltás törvényi feltételei a végrehajtandó szabadságvesztésre ítélt vádlott esetében fennállt, így a mellékbüntetés alkalmazása törvényes, tartama a kiszabott főbüntetéssel is arányban álló, ennek mérséklésére a másodfokú bíróság okot nem talált.

[143] A vagyonekobzás intézkedés alkalmazásának feltételei a II.r. vádlott tekintetében fennálltak a bünszervezet ideje alatt megszerzett vagyon tekintetében. A Btk.

74/A.§ a) pontja szerinti megfordult bizonyítási teher értelmében az elkövetőnek kell igazolnia a vagyoneklobzás alá eső vagyon legális eredetét, amely jelen ügyben nem volt eredményes, erre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéleti rendelkezéseinek megváltoztatására nem volt törvényes alap. Így kellő gondossággal vizsgálta az elsőfokú bíróság az eljárás során a II.r. vádlottól lefoglalt gépkocsi típus gépkocsi és a helység14i bank1 pénzügyintézetnél bankszámlaszám1 számú bankszámlán kezelt (utóbbi esetén a nyomozás során zár alá is vett) vagyonelemek szerzési idejét, és minthogy ezek a bűnszervezet működése alatti időre estek, azok esetében a Btk. 74/A.§ a) pontja szerinti vagyoneklobzás alkalmazása megfelelt a törvényi rendelkezéseknek.

[144] Az elsőfokú bíróság járulékos kérdésekben meghozott rendelkezései ugyancsak megfelelnek a jogszabályi rendelkezéseknek, e körben a vádlott büntetőjogi felelősségével összefüggő bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére kötelezés is törvényes volt.

[145] Összességében a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen, a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján változtatta meg, egyebekben pedig a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, rögzítve, hogy vádlott Be. CI. Fejezetében írt rendelkezések alkalmazása szempontjából is jelentős jelenlegi tényleges tartózkodási helye ismeretlen [Be. 184.§ (1) bekezdés f) pont].

[146] Az elsőfokú ítélet rendelkező része és az indokolt ítélet 1. oldalán a határozat sorszáma megjelölésének mellőzésével kapcsolatban az ítéltábla még a következőkre mutat rá. Az elsőfokú bíróság a határozat sorszáma első oldali megjelölésének mellőzését vélhetően a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII. 23.) OBH utasítás 27/A. § (3) bekezdéséből vezette le, a másodfokú bíróság álláspontja szerint tévesen. A hivatkozott rendelkezés akként fogalmaz, hogy a külön íven fogalmazott határozat fejlécében az oldal tetején fel kell tüntetni az oldalszámot arab számmal, középre zárva és az ügyszámot, balra zárva; az első oldalon nincs fejléc és oldalszám. Mindebből egyértelmű, hogy az ügyszámnak az első oldalon is meg kell jelennie, s ez következik a 451. § (2) bekezdés b) pontjából is, mely szerint az ügyszám határozat bevezető része tartalmazza egyebek mellett a bírósági ügy számát. Arra ugyanakkor nincs előírás, hogy a bíróság és az ügyszám megjelölése a bevezető részben szövegbe ágyazottan, vagy abból kiemelve történjen meg. Ezzel szemben a fenti OBH utasítás számozási, sorszámozási rendelkezései, nevezetesen a 81. § (1) bekezdése tartalmazza, hogy (egyebek mellett) a határozatokat az ügyszám mellett sorszámozással kell ellátni. Ekként a bevezető részben írt ügyszámnak szükségszerűen tartalmaznia kell a sorszámot is, ahogy azt a törvényszék a határozata 2. oldalától a fejlécben (melyben ugyancsak az ügyszámot kell feltüntetni) – helyesen – megtette. A teljesség igénye érdekében mutat rá az ítéltábla arra is, hogy a kúriai határozatok bevezető részében ennek megfelelően az ügy száma szövegrésznél kivétel nélkül a határozatok sorszáma is szerepel.

[147] A másodfokú eljárásban a nemzetközi elfogatóparancs arab nyelvre történő lefordításával összefüggésben merült fel a nemzetközi bűnügyi jogsegélyről szóló 1996. évi XXXVIII. tv. (Nbjt.) 82.§ (1) bekezdése szerinti, a 83.§ (2) bekezdés a) pontja értelmében bűnügyi költségnek minősülő költség. Minthogy az Nbjt. 10.§-a értelmében a Be. általános

rendelkezéseihez képest eltérő – azaz annak állam általi viselését előíró – rendelkezést a kiadatási eljárás keretében sem tartalmaz, a viselésére a Be. szabályai az irányadók. És miután e költség állam általi viselésére törvényi ok nincs, továbbá az a vádlott büntetőjogi felelősségével összefüggésben, és a vádlottnak felróható okból keletkezett, így a Be. 613.§ (1) bekezdése értelmében a Be. 574.§ (1) és a Be. 575.§ (1) bekezdése szerint a viselésére a vádlott köteles.

Budapest, 2024. február 21.

dr. Borbás Virág Bernadett s. k.,	dr. Raczkó Katalin s. k.,	dr. Cserni János s. k.,
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 7.B.1619/2017/329. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.5/2024/5. számú ítéletében írt változtatással terhelt II.r. vádlott vonatkozásában 2024. február 21. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. február 21.

dr. Borbás Virág Bernadett s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Takácsné Veres Tünde

bíróági ügyintéző